

рала отъ страхъ ; но богато видѣла Павлина, то са спуснала, прегърнала го и заборавила сичко.

— Хайде да вжрвие, мое сжрце, рѣкаль Павлинъ и сладко цѣлуналь своята годеница.

— Азъ са боя, мой мили ! Какво щатъ да кажатъ хората ?

— А за какво ти сж хората ? Баща ми е сжгласенъ да са земеме ; а съ другите хора ние, мое пиленце, нѣмаме никаква работа. Хайде, не бой са, азъ сжмъ съ тебе ! И той грабналь своята годеница и прескокналь презъ дуварьтъ ; а Лила, която одавна вече зарѣзала сичко, прегърнала своятъ годеникъ и заборавила са въ неговите обятия ; но когато пжрвите впечатления преминале и когато тя са поокопитила, то рѣкла ; „А дѣ щеме ние да идиме, Павлине ?“